

ALEXANDER STAINFORTH

A woman with long dark hair is sitting against a large tree trunk in a forest. She is wearing a historical-style dress with a white ruffled bodice and a voluminous white skirt. The dress has gold accents and lace. She is looking towards the camera with a slight smile. The background is a misty forest.

**ĎÁBLOVA
NEVĚSTA**

**Alexander
Stainforth**

Ďáblova nevěsta

Praha 2018

Alexander Stainforth: **Ďáblova nevěsta**

První upravené vydání, celkové pořadí
vydání druhé

Copyright © 2018 Alexander Stainforth

Vydalo nakladatelství David Kaps,
Košická 63/30, 101 00 Praha 10 -
Vršovice

www.stainforth.cz v roce 2018 jako
svou 10. publikaci

Redaktorka: Eva Pánková, 2018
Motiv na obálce: Samphotostock.cz

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem

rozšiřována bez výslovného povolení
nakladatele.

ISBN 978-80-88179-07-8 (ePub)

ISBN 978-80-88179-08-5 (MobiPocket)

Kapitola 1.

Anglie, 1869

Zima neodcházela. Trvala už několik týdnů a její konec byl v nedohlednu. Cesty pokryly vysoké závěje sněhu, a i když se je snažil rozehnat divoký studený vítr, přes den se snášely z oblohy vločky tak husté, že skoro nebylo vidět na krok. Bílá tma ovládla celou krajinu, zahalila ji do neproniknutelného pláště a lidé, uvěznění ve svých domech, mohli jen hádat, jaké hrůzy se tam venku dějí. Ti, kdo si neudělali zásoby, neměli šanci si

je doplnit, trpěli hlady, někteří vážně onemocněli a umírali. Zima nedělala rozdíly – brala si děti i starce. Jako by verbovala duše pro blížící se nebeský boj zimy a jara. Dnem i nocí se nesly modlitby, nářky i prosby, žádné však Bůh nevyslyšel.

Karina Potterová s obavou pohlédla ke krbu. Zásoba dřeva se povážlivě tenčila. Měli s ním lépe hospodařit, teď už je příliš pozdě začít šetřit.

Zabalila se do teplého kožešinového kabátu a posunula si křeslo blíž k ohni. Hřála si nad ním ruce a cítila, jak jí žár prostupuje do celého těla. Věděla, že z této chvíle musí načerpat co nejvíce sil. Až jim dřevo dojde, pak budou odkázáni jen na oblečení a přikrývky.

Doufala, že se do té doby počasí umoudří. Už před pár dny otčím navrhl, že v nejhorších časech začnou pálit knihy a nábytek. Jen při té myšlence se otrásla rozčilením. Vzácné výtisky po jejích předcích, starožitné almary i truhly, toho se mu zachtělo pálit, místo aby se postaral o zásoby včas. Děkovala Bohu, že tu teď není s ní, že se zahřívá whisky ve svém pokoji a nerozrušuje ji.

Všechno se tak změnilo... Ani si nepamatovala, kdy byla naposledy šťastná. Snad před čtyřmi roky, než zemřela maminka. Ano, tehdy jí štěstěna přestala projevovat přízeň, tehdy se na ni vrhly jen starosti a boj o přežití. S otčím, Jamesem Wilmontem, nebylo jednoduché vycházet. Nikdy si příliš

neporozuměli a po matčině smrti jejich nepřátelství nabralo na síle. Hlavně ze strany otčíma. Neustále jí vyčítal, že musí živit její hladový krk, jak je nevděčná a je mu jen zbytečnou přítěží. Až poslední rok jeho výbuchy vzteku trochu ochably, když zjistil, že Karina roste do krásy. A tu by přece mohl zpeněžit. Karina se ani nechtěla domýšlet, jaké plány spřádá v tichu svého pokoje.

Vyrušilo ji zavržení dveří. Polekala se a prudce se otočila. S úlevou zjistila, že dovnitř vchází sluha Edward, jediný, který s nimi zůstal po tom, co otčím přestal služebnictvo vyplácet.

„Mohu pro vás něco udělat, slečno Karino?“ oslovil ji a trochu se pousmál,

aby rozveselil její smutné hnědé oči.

Zavrtěla hlavou a poděkovala. Měla ho ráda, znal ji odmalička. Sloužil tu už za života jejího pravého otce. Kdyby byl ještě naživu... Okamžitě se okřikla – už žádná kdyby.

„Ne, děkuji ti, Edwarde,“ usmála se a pobídla ho, aby se posadil k ní. Zdálo se, že je prochladlý až na kost, kůži měl téměř průsvitnou.

„Děkuji, slečno, ale u krbu není mé místo,“ odmítl a už už se chystal odejít, když ho Karina zarazila.

„V krutých časech přece není nutné dodržovat žádná pravidla,“ řekla a zdálo se, že Edward váhá. Přesto se nakonec jen uklonil a zmizel ve studené chodbě.

Karina si vzdychla. Už dlouho si

neměla s kým popovídat. Její komorná byla jen o rok mladší, učinila si z ní důvěrnici, ale když ji otčím nevyplatil čtyři měsíce, musela jít hledat štěstí jinam. Přece jen, její rodina byla početná, pocházela z devíti sourozenců a jako nejstarší z nich musela přispívat na domácnost. A starý kaplan ztrácel paměť. Rozhovory s ním jí nepřinášely žádnou útěchu.

Pomyslela na Philipa, otčímova levobočka, kterého se milostivě ujal, když mu zemřela matka a neměl žádné příbuzné, k nimž by se uchýlil. Otčím ho uznal, ale choval se k němu hůř jak k psovi. A přitom se Philip mohl přetrhnout snahou, aby se mu zavděčil. Srdce Jamese Wilmonta však bylo tvrdé

jako skála, neznalo cit a slitování.

Už je tomu čtyři týdny, co Philip uprchl, uvědomila si Karina. Otčím po něm dal pátrat, bezvýsledně. Doufala, že je v pořádku, že ho kruté počasí nezastihlo někde venku. Každá její večerní modlitba patřila zčásti Philipovi.

Trhla sebou, když dveře podruhé zavrzaly a dovnitř opět vstoupil Edward.

„Slečno Karino?“ oslovil ji skoro až něžně. Nemusel říkat nic dalšího. Věděla, co bude následovat. Otčím s ní chce mluvit. Další z nepříjemných rozhovorů, jichž by se ráda ušetřila. Mohla však odmítnout a nechat otčíma, aby si na Edwarda vylil vztek? Ne, na to ho měla příliš ráda. Usmála se proto,

trochu smutně, trochu bázlivě, a pokynula Edwardovi rukou, aby nepokračoval.

„Je mi to líto, ale...“

„Není to tvoje vina, Edwarde.“

Prošla kolem něj a zamířila dlouhou chladnou chodbou do otčímova pokoje. Neodvažovala se ani pomyslet, co ji uvnitř čeká. Další záchvaty vzteku? Nebo tentokrát melancholická nálada, která udělá viníka z ní a pokárá ji za to, jak nevděčně se k otčímovi chová? Nikdy nevěděla, co nastane. Vzdechla si a před pokojem se na chvíli zastavila, než se odhodlala zaklepat a vstoupit.

Otčím seděl v křesle u krbu. Přes sebe měl přehozenou silnou přikrývku a kouřil dýmku. Vypadal unaveně

a otráveně. Zřejmě i na něj působila zima depresivně, a ještě víc se podepisovala na jeho podivných náladách.

„Přál jste si mě vidět, otče?“ oslovila ho. Matka trvala na tom, aby Jamese Wilmonta oslovovala „otče“. Říkávala, že to ještě více stmelí rodinu, která se po smrti jejího pravého otce rozpadla. Tolik si přála vrátit zlaté časy, i když s jiným mužem, ale nepodařilo se jí to. James se po svatbě ukázal jako krutý ničema, a navíc i hazardní hráč, kvůli kterému zabředly do dluhů ještě víc. Přitom si matka od sňatku slibovala, že budou opět zabezpečené a neprijdou o rodinné sídlo.

„Posad' se, Karino.“

Karina za sebou zavřela dveře. Podívala se na otčíma, který hleděl do rudých plamenů ohně, a beze slova se usadila.

„Přemýšlel jsem o Philipovi. Je pro mě obrovským zklamáním,“ promluvil po chvílce James Wilmont a potáhl z dýmky.

„Předpokládal jsem, že uprchl jen z rozmaru mládí, protože se chce bouřit proti tradicím a moudrosti starších. Čekal jsem, že se dalšího dne vrátí, nebo za týden, až si uvědomí, že svět zkrátka není takový, jaký si vysnil. Poznání je totiž ta nejdůležitější část našeho dospívání. Pryč jsou všechny naše sny, ve skutečném světě pro ně není žádné místo.“

Karina bedlivě naslouchala, neboť se zdálo, že po delší době otčím mluví rozumně, neoddaný svým náladám.

„Ale Philip se nevrátil. I když nevzešel ze svátostného manželství, vkládal jsem do něj velké naděje. Pravda, choval jsem se někdy trochu tvrdě, ale to jen proto, abych ho připravil na rány osudu. Život se s nikým nemazlí a jestli někdo tvrdí že ano, pak lže.“

Karina se nadechla, ale rychle potlačila slova, která se jí drala z úst. Jak mohl otčím docílit toho, aby ho litovala? Byl to skutečně obratný manipulátor. Nejdříve zpracoval matku, teď se pokoušel o to samé i s ní. Za to, jak se Philip zachoval, si může jen on

sám. Když už na něj musel být tvrdý, měl mít alespoň pochopení pro jeho nevinnou mladou duši, připravovat ho čelit světu pomaleji.

„Ty jsi teď má největší naděje, Karino,“ obrátil se k ní a natáhnul ruku. Chvilí zaváhala, ale pak ji stiskla.

„Víš, jak moc jsem se provinil na rodinném majetku tvé rodiny. Propadl jsem hazardu, propil tvé věno...“ Náhle se odmlčel, jako by mu něco přerušilo myšlenky. Opět se od ní odvrátil a zadíval se do plamenů. Karina měla pocit, že by se do nich nejraději střemhlav vrhnul, ukončil mizerný život a zanechal ji na pospas všem věřitelům.

„Takové hříchy jsou neodpustitelné. Proč jen jsem to nechal dojít tak daleko?“

A teď jsme v koncích...“

„Jak to myslíte, otče?“ zarazila se Karina a zaujatě ho pozorovala.

„Z peněz nám už nic nezůstalo. Jakmile přejde zima, objeví se tu další věřitelé a tentokrát budou zabavovat náš majetek, aby ho prodali v dražbě.“

Karina zalapala po dechu.

„Vidíš, jak špatný jsem člověk.“

Ne, tomu nemohla uvěřit. Dokázala se smířit s tím, že otčím prohrál všechny peníze, připravil ji o věno, ale... Matčiny porcelánové sbírky, rodinné portréty v pozlacených rámech... Ano, to bude první, co jim padne do očí. Nejdražší rodinné poklady, které už nikdy neuvidí. Odnosou si je cizí lidé.

„Nežádám tě o odpuštění. Víím, že to

není možné. Přál jsem si však, abys věděla všechno, už bych to v sobě nedokázal dál dusit a zlostí maskovat, že se nic neděje.“

„To už není žádná jiná možnost?“

„Myslíš, že kdyby nějaká byla, už bych se jí dávno nechopil?“ vzdychnul si a dlouze potáhl z dýmky, ze které vyšel křídový kouř.

„Přece musí být...“ Dořekla větu jen v duchu. Pokud tvrdil, že žádná není, tak asi nemohla být. Snažila se mu věřit, že se pokoušel udělat nemožné, aby se vyvaroval krachu.

„Není. Všechno je to jen má vina. Já jsem majetek zpronevěřil. A když jsem propadl myšlence, že mohu vyhrát všechno zpět, zabředl jsem do dluhů

ještě víc. Tvá matka by mě za to hluboce nenáviděla.“

Karina s ním v duchu souhlasila. Ani ona k tomu neměla daleko, vztek v ní jen narůstal. Všechno zničil. James Wilmont všechno zničil! Přijdou o střechu nad hlavou. Co s nimi bude pak? Uchýlí se do kláštera místo toho, aby poznala krásu a radost života? Byla ráda, že sedí, protože se jí zatočila hlava. Cítila, jak bledne a do očí se jí vkrádají slzy. Tohle je tedy její osud. Osud vydědence.

„Možná...“ promluvil po chvílce opět otčím a vzkřísil v Karině drobnou naději.

„Ne, zapomeňme na to,“ mávnul rukou. „Kdybych nepotkal tvoji matku, mohl jsem tě toho ušetřit. Její kráse se

však nedalo odolat. Měl jsem být rozumný a vzdát se jí. Tak bys nemusela prožívat tuhle hrůzu. Víš, že nám dochází i dřevo?“

„Ano, vím. Ale mluvil jste o nějaké možnosti. Pokračujte, prosím.“

James Wilmont si vzdychl a opět potáhl z dýmky. Zdál se být skutečně zkroušený, že jí musí prozradit jedinou možnost, která je ještě může zachránit z dluhů.

„Je mi tak nepříjemně, Karino. Kdybys jen věděla, jak moc se tím trápím a... Ta všechna zlost, křik a hrubé příkazy, to je jen přetvářka, abych přežil v tomhle hrozném světě.“

Neřekla na to nic.

„Můžeme přežít, pokud... Pokud se

výhodně provdáš.“

Karina seděla jako opařená. Vdát se, z donucení, pro peníze. To byla slova, která si další chvíli několikrát v duchu opakovala. Vyvolávala v ní paniku, prudce dýchala. Ale copak mohla čekat něco jiného? Tak to přece chodilo. Šlechta si brala jen sobě rovné, aby zabezpečila majetky, případně aby posílila své postavení zvuchným jménem s dlouhým rodokmenem. A ten ona měla. Pravda, jméno už ztratilo svůj původní lesk, přesto mohla být ještě dobrou partií. Ale copak by ji i tak někdo chtěl? Až by se dozvěděl, že je na mizině, rychle by odtud vycouval.

„Vyděsil jsem tě. Nebo jsem možná zcela ztratil tvou důvěru.“

„Vdát se...“ hlesla Karina. Zírala do krbu a cítila, jak ji začínají pálit oči.

„Ty pláčeš,“ řekl otčím a zavrtěl nešťastně hlavou.

„Ne, to jen ten oheň.“

„Zapomeňme na to. Nechci, aby ses trápila ještě víc. Už tak je toho příliš. Udělal jsem tvému jménu jen ostudu.“

„A když se této možnosti vzdáme?“

„Pak už nezbývá nic, jen smíření.“

Karina polkla. Jediná jejich šance...

Copak by mohla odmítnout, kdyby existoval někdo, kdo zaplatí otčímovy dluhy, očistí jejich jméno a zachová rodinné dědictví? Jistěže ne. Je to její povinnost, splatit svým předkům dluh. Ona je tou, kdo má v rukou čest rodiny Potterů, kdo může jejich jména navždy

vymazat z historie, nebo v ní pokračovat.

„Znáte nějakého gentlemana, který by nám prokázal tuto laskavost?“

James Wilmont se na Karinu překvapeně zadíval. „Ty snad o tom vážně uvažuješ, Karino?“

„A co jiného mi zbývá?“

„Nechci, aby sis myslela, že na tebe tlačím. Vždyť víš, že kdyby...“

„Je někdo takový?“ přerušila ho Karina a snažila se potlačit vnitřní chvění. Netušila, jak dlouho ještě vydrží tvářit se klidná.

„Možná,“ odpověděl otčím neurčitě.

„Někdo požádal o moji ruku?“

„Ano, ale jakmile se vyslovil, ihned jsem ho zarazil. Víím, co si vždy přála tvá matka – aby ses vdala z lásky.“

„Ale takový přepych si nemůžeme dovolit.“

James přikývl. „Máš pravdu. A to všechno kvůli mně.“

„A kdo je ten muž?“

„Lord Robert z Rosebery.“

Karině se zatmělo před očima. Už před sebou viděla starce o holi, s odporně vrásčitou tváří a páchnoucím dechem. Představovala si, jak se vedle ní belhá k oltáři a všichni hosté se jí posmívají.

„Jak je starý?“

„Ne příliš, je mu třicet let.“

„Třicet let?“ podivila se Karina. Pak tedy musí jít o mrzáka, když se chce oženit se zchudlou šlechtičnou.

„Je relativně ještě mladý. A nemusíš

se děsit jeho vizáže. Řekl bych, že působí celkem příjemně.“

„A proč by měl mít zájem o mě?“

„On ho má.“

„Tak proč?“ naléhala Karina. Tušila v tom nějakou překážku a rozhodla se ji zjistit hned, aby si na ni mohla alespoň zvyknout, než jí ho otčím představí.

„Pochází z méně významného šlechtického rodu. Podnikáním sice získal velké bohatství, ale jeho rodokmen sotva sahá několik století zpátky. Sňatkem by mohl dosáhnout vyššího uznání.“

„A to je vše?“

„Ano, to je vše.“

Karina mlčela. Takže se tedy bude muset provdat, aby uhájila rodinnou

čest. Překvapilo ji, jak snadno se s tím začala smiřovat. Odejde odtud, s mužem, kterého nebude vůbec milovat. Ani on ji. Ale oba dosáhnou cíle.

Jednou, pomyslela si. Jednou získá toto staré panství zpět do vlastních rukou. Ano, k tomu jedinému se nyní musí upnout, aby přežila další dny. Jednou se sem vrátí jako jeho jediná paní.

„Chceš se s ním tedy setkat?“ odvážil se zeptat James Wilmont po chvíli naprostého ticha a s napětím očekával Karininu odpověď. Připadala mu bledá, s očima upřenýma kamsi do dáli.

„Ano, chci se s ním setkat,“ přisvědčila Karina a s potlačovaným

vztekem na otčima pohlédla. Za to všechno může on, ale nic s tím nezmůžu, říkala si v duchu. Musím přijmout roli, kterou mi osud nachystal.

„Panebože, Karino!“ vykřikl s nadšením otčím, vyskočil z křesla a objal ji. „Ani netušíš, jakou mi tím prokazuješ obrovskou laskavost.“

Ale Karina to moc dobře tušila. Věděla, že tím zachraňuje čest nejen své rodiny, ale i jeho samotného. Doufala, že tato situace alespoň natrvalo napraví jeho pokřivený charakter, že si skutečně uvědomí, čeho hrozného se dopustil. Je pozdě něco mu vyčítat. Kdyby se ho včas pokusila zarazit před hazardem, mohla se ušetřit nechtěného sňatku. Uvědomila si však, že by to nebylo

možné. Byla dítě, když otčím začal hrát, ještě za života matky. A poslední rok, když už měla svůj rozum... Co mohla ještě zachránit? Zřejmě už nic. Možná by nepropadli do takových dluhů, ale budoucnost by také neměli zajištěnou. Přijme to zkrátka tak, jak to je.

Kapitola 2.

Následující tři dny Karina odmítala vycházet z pokoje. Ležela v posteli, oblečená a zachumlaná až po bradu. Krb už pomalu dohořival, brzy mělo přijít nouzové řešení. Karina se upřímně děsila toho, co její otčím nechá spálit, aby tu vůbec přežili. Věděla, že pro přežití musí obětovat vše, ale rodinného dědictví se jen těžko v duchu vzdávala. Modlila se, aby konečně vysvitlo slunce a sežehlo sních, aby mohli doplnit zásoby dřeva a pak... pak ať si třeba krutá zima přijde znovu. Jen ať nemusí pálit nic, co

jí připomínalo otce i matku. S tím se nedokázala smířit.

Edward, oblečený do teplého kabátu, jí přinesl čaj na zahřátí.

„V tvém pokoji se netopí,“ zadržela ho Karina při odchodu. „Měli bychom zůstat pohromadě.“

„Slečno Karino, to se přece vůbec nehodí, abych...“

„Už jsem ti jednou řekla, že v těchto situacích neplatí žádná pravidla. Zůstaň tu. Nechci mít na svědomí tvoji smrt.“

Přívětivě se na ni usmál, přisunul si židli od stolu a posadil se ke krbu.

„Vzpomínáš si, jak jsme tu bývali šťastní? Tatínek, maminka a já,“ zasníla se Karina.

„Samozřejmě, otec vás velmi

miloval.“

„A nechal nás tu samotné,“ dodala se smutkem v hlase.

„Byl vážně nemocný. Kdyby mohl volit mezi životem a smrtí, nikdy by vás neopustil, slečno, ani vaši matku.“

„Kdyby nezemřel, matka by se nikdy neprovdala za Jamese Wilmonta. Teď bychom měli dostatečnou zásobu dřeva a nečekali na smrt.“

„Proč mluvíte tak pochmurně, slečno Karino?“

„Napadlo mě, že to je další možnost.“

„Další možnost?“

„Ano. Nestát se manželkou Roberta z Rosebery, znovu se setkat s tatínkem a maminkou.“

„Takhle nesmíte mluvit, slečno.“

„Kéž bych jen věděla, jaký život mě čeká, Edwarde,“ vzdychla si a děkovala Bohu, že zde má alespoň jednu spřízněnou duši, které se může svěřit se svým trápením.

„Možná se vám sňatkem otevřou lepší cesty. Uvidíte, že nakonec budete šťastná a na tyto chvíle budete vzpomínat jen s úsměvem.“

„Snad máš pravdu,“ hlesla.

Seděli tak téměř dvě hodiny, než se Edward vydal zkontrolovat oheň i v krbu Jamese Wilmonta. Čekala na něj, ale už se neobjevil. Nebyl zvyklý trávit čas s panstvem, tam nebylo jeho místo, to své moc dobře znal. A ačkoliv si velmi vážil Karininy dobroty, nechtěl ji

zneužívat. Bůhví, jak by se na to tvářil pán, kdyby to zjistil.

Karina se tak opět pohroužila do svých neveselých myšlenek. Překvapilo ji, že najednou necítí nic. Ani zášť, ani vztek, ani bezmoc. Jako by byla zbavena veškerých pocitů, její duše na myšlenky vůbec nereagovala.

Rozhodla se navštívit otce Bergana, kaplana, který tu poslední roky už jen živořil. Co když umrzl, napadlo ji a polila ji hrůza. Měla by ho přesvědčit, aby se přestěhoval do panských pokojů a netrávil stále čas jen v osamění a zimě. Jaké překvapení pro ni bylo, když ho nenašla v kapli, ale v jeho spoře zařízené komůrce, kde ležel v posteli s prázdnou karafou hořce páchnoucího

patoku. Na chvíli se zarazila, neboť se jí zdálo, že nedýchá. Teprve po chvílce se odvážíla popojít blíž. To nejspíš otce Bergana vyrušilo z hlubokého spánku. Přetočil se na záda a hlasitě zachrápal. Už dlouho jí duší neprostoupila taková úleva.

Nechtěla ho budit, i když by ho ráda uvítala v teple svého pokoje. Přikryla ho pokrývkou až nad ramena a nahrnula ji pod něj, aby k němu nemohl chlad proniknout žádnou skulinkou. Cítila z jeho těla žár a uvědomila si, že díky alkoholu je mu možná lépe než jí u ohně.

Když se vracela studenou chodbou, uvědomila si, že toto jsou možná poslední dny, které na zámku stráví. Pak si ji odveze cizinec, se kterým nebude

mít nic společného. Vlastně ne. Budou mít společný cíl, sňatkem získat to, co jim umožní přežít ve společnosti.

Tohle už nebude tvůj domov, říkala si. Zachráníš ho, ale zbytek života prožiješ jinde.

Trvalo další týden, než se počasí trochu umoudřilo. Oteplilo se, vysoké závěje sněhu roztály. Karina to pozorovala z okna svého pokoje a její srdce plesalo radostí. Konečně se dočkala. A i když je tím mnohem blíž nechtěnému sňatku, myšlenkám nedopřála, aby jí zkazily náladu.

Edward rychle doplňoval zásoby

dřeva, které poslední dny nahrazovali starým nábytkem. Dojel i do vesnice, kde se mu podařilo získat trochu masa a mouky. Víc nikdo neměl nazbyt, i když to bylo pro zámeckého pána. Už tak si vesničané pořádný díl zásob ukrojili. Ale neměli mu to nijak za zlé. V takových chvílích si lidé přece mají pomáhat, určitě jim to jednou vrátí. Nemá přece srdce z kamene, říkali si. Navíc, měli jinou možnost? Kdyby chtěl, mohl si vzít klidně všechno. A k tomu také málem došlo, neboť krátce poté, co se Edward vrátil z vesnice, se na něj James Wilmont obořil. Všeho mu bylo málo. Nenechal si vysvětlit, že i ostatní potřebují z něčeho přežít, že brzy zásoby zase doplní, jídla bude dostatek. S tím se

však Wilmont odmítal smířit a opět Edwarda vyslal do vsi. V tu chvíli si lidé uvědomili, jak moc se v něm spletli.

Když se Karina s otčímem v pátek setkala u večeře, zdál se jí neobvykle zamlklý. Neustále hleděl na talíř s jídlem a nepozřel ani sousto. Konverzaci se očividně vyhýbal. A Karina byla čím dál nervóznější, jak se ticho v jídelně stupňovalo. Děkovala jen za to, že neměli dostatečnou zásobu svíček a lustr neposkytoval tolik světla, aby si mohli číst ve tvářích. Bůhví, co by z té otčímovy vyčetla.

„Karino?“ oslovil ji náhle, až sebou cukla. Spolkla poslední sousto masa a utřela si ruce.

„Měli bychom si promluvit o tom

sňatku,“ pokračoval.

Karině se stáhlo hrdlo úzkostí, přesto přikývla.

„Doufám z celého srdce, že jsi svá slova myslela vážně.“ Konečně se na ni odvážil pohlédnout.

„Ano, myslela.“

„Já... Už jsem ti řekl, jak moc si vážím tvého rozhodnutí. Zbytečně bych se opakoval a uváděl tě tak do rozpaků,“ vysvětloval a zhluboka se nadechl, aby mohl hovořit plynule dál.

„Mám v úmyslu k nám Roberta z Rosebery pozvat. Chci uspořádat zasnuby, možná rovnou svatbu. Dokud má stále zájem,“ vysvětloval rychle, aby jí zdůvodnil naléhání.

„Chci vědět, zda s tím souhlasíš.“

Karina polkla. Přivřela víčka a pokoušela se zklidnit přerývaný dech. Měla pocit, že slyší tlukot vlastního srdce.

„Ano, souhlasím,“ odvětila a opět se na otčíma krátce podívala. Musela v sobě potlačit náhlou zlost. Myslela si, že už se s tím dávno smířila. Před několika dny přece souhlasila, teď už je pozdě vzít slovo zpátky.

„Netušíš, jak moc si tě vážím. Matka by na tebe byla velice pyšná.“

Ano, to by určitě byla, souhlasila s ním v duchu. Zachraňuje rodinné dědictví. Jen zůstane v rukou cizího muže. Nesměla však zapomínat, že se jí podaří uhájit čest rodiny, a to není právě málo.

„Zítřka najmu někoho ve vsi a pošlu po něm vzkaz Roseberymu, ať zbytečně neztrácíme čas,“ řekl James Wilmont a usmál se tak, že Karině přešel mráz po zádech. Věděla, že tu nevydrží sedět už ani minutu. Nechala zbytek večeře na stole, prosmýkla se kolem překvapeného Edwarda, který právě přinášel moučník, a zavřela se ve svém pokoji.

Přiložila do ohně pár polen a ani nevnímala, jak jí po tváři stékají slzy. Proklínala den, kdy souhlasila se sňatkem. Co když bude Robert z Rosebery stejný tyran, jako je otčím? Co když má daleko krutější povahu? Vždyť s kým jiným by se otčím mohl stýkat!

Polilo ji horko, až zalapala po dechu. Ne, pokud se z Roseberyho vyklube nějaký ničema, nikdy se za něj neprovdá! A bude-li ji otčím nutit, to odtud raději uteče! A čert ať vezme všechny její přísliby. Otroka, jakým byla její matka, ze sebe nikdy nenechá udělat!

S těmito myšlenkami brzy usínala. Cítla, jak jí těžknou víčka, ale vždy, když už propadala sladkému spánku plnému zapomnění, probírala ji některá z nočních můr o jejím budoucím manželovi. Převracela se na posteli a cítila, jak se jí k tělu lepí noční košile. Začalo jí být nesnesitelné horko a nepomohlo ani to, když si ze džbánu nalila trochu studené vody. Už už se chystala jít otevřít okno a nechat chvíli

vítr, aby chladil její rozpálené tělo, když zaslechla podivné šramocení. Okamžitě ustala v pohybu a zaposlouchala se do noci. Ozvěnou však bylo jen naprosté ticho. Setrvala tak ještě minutu, než si opět udělala pohodlí, a snažila se najít polohu, ve které by se jí přece jen podařilo alespoň na chvíli usnout.

Klidného odpočinku se ovšem nedočkala. Znovu totiž zaslechla šramot. Byla si jistá, že vychází zvenčí, jako by... Ano, jako by někdo slídlil pod jejími okny.

Vnímala, jak jí silně buší srdce a nutí ji nadechovat se ve stále kratších intervalech. Věděla, že by měla zůstat klidná, protože čím víc bude rozrušená, tím rychleji jí bude srdce bít.

Spustila nohy na zem, vklouzla do pantoflů a pak pomalu vykročila k oknu. Měsíční svit lehce dopadal na nádvoří a umožňoval jí výhled na celý prostor.

Zůstala stát kousek od okna a snažila se venku zahlédnout nějaký pohyb, když na skleněnou tabuli dopadl první kamínek. A pak další. Polekala se, ustoupila rychle stranou a mimoděk se pokřižovala.

„Karino!“ zaslechla své jméno a pak se na okno přitiskla čísi ruka. Někdo vyšplhal až k jejímu pokoji!

Vykřikla. Ozval se v ní však pud sebezáchovy a zamířila ke krbu, aby si ze stojanu vzala na obranu pohrabáč.

Když se pomalu k oknu vracela,

spatřila konečně tvář muže, který se dobýval dovnitř. A okamžitě jí spadl kámen ze srdce, neboť ve vetřelci poznala svého nevlastního bratra Philipa Wilmonta.

Odložila pohrabáč na zem a otevřela okno.

„Karino,“ vydechl úlevou, a jakmile se ocitl uvnitř, s respektem pohlédl dolů na nádvoří. Sice to byla jen dvě patra, ale na římse by se už dlouho neudržel a při pádu by určitě utrpěl nepěkná zranění.

„Kde jsi byl celou dobu, Philippe? Víš, jaký jsem o tebe měla strach?!“ vyčítala mu okamžitě, ale Philip neodpověděl. Jen si přitiskl ukazováček na rty a hlavou pokynul ke dveřím, pod

kterými se míhalo světlo. Někdo k nim měl namířeno.

Karina potichu zavřela okno, po špičkách se přesunula zpět do postele a sledovala, jak se Philip schovává za velkou skříň.

„Jste v pořádku, slečno Karino?“ Naštěstí to byl jen Edward.

„Slyšel jsem vás vykřiknout,“ pokračoval, když se neozývala. Philip jí z úkrytu naznačoval, aby konečně promluvila, jinak sem sluha bude chtít vstoupit.

„Ano, nic mi není, Edwarde. Měla jsem jen zlý sen,“ odpověděla a vyčkávala, zda sluhu přesvědčila.

„Mohu pro vás něco udělat, slečno Karino?“

„Ne, děkuji, Edwarde. Běž už také spát.“

„Dobrou noc, slečno Karino.“

„Dobrou noc, Edwarde.“

Oba s napětím naslouchali jeho vzdalujícím se krokům. Když si byli jistí, že se sluha nevrátí, odhodlali se zapálit svíčku, aby si mohli lépe pohlédnout do tváří. Krb totiž pohlcoval tmu jen v první části místnosti.

Philip se posadil na kraj postele a srdečně Karinu objal.

„Proboha, Philipe, víš, jak moc jsem se trápila? Neměli jsme o tobě žádné zprávy a do toho udeřila ta strašná zima! Kde jsi byl? Proč jsi o sobě nedal vůbec vědět?!“

„Mluv tiše, Karino, nechci, aby

na nás přišel otec.“

Přikývla a hltala jeho ústa, která zatím sbírala sílu k dalším slovům.

„Tak už konečně něco řekni!“

„Nevím, kde mám vůbec začít.“

„Třeba svým útekem! Proč jsi to udělal? Proč jsi mi o tom vůbec neřekl?“

„Nemohl jsem,“ odvětil Philip.

„Nevěděl jsem, jak ti to mám říct. Možná ještě ani teď nevíš, že se tě otec snaží provdat.“

„To už vím.“

„Musel jsem o tom člověku něco zjistit. Jeho jméno mi vůbec nic neříkalo, nepatřilo žádnému vznešenému panákovi, se kterými se otec v Londýně stýká.“

„Proto jsi tedy uprchl? Abys zjistil,

za koho se mám provdat?“ Karina nevycházela z údivu. Netušila, že by se pro ni Philip takto obětoval. Strávil několik týdnů mimo domov jen proto, aby měl jistotu, že ji otec nesvěří nějakému násilníkovi.

„Ano. Nesnesl bych, kdyby tě otec provdal jednomu z těch hrozných bastardů, se kterými hraje karty.“

„A zjistil jsi něco? Víš, kdo je Robert z Rosebery?“

Philip jí pohlédl do očí, vzápětí však uhnul. Pochopila, že nevypátral nic lichotivého.

„Mluv, prosím...“ pobízela ho.

„Nevím, kde vůbec začít.“

„Stačí mi to, kdo vlastně Rosebery je.“

Philip polkl. Možná se měl trochu posilnit whisky a přijít za Karinou s větším rozmyslem. Takhle se zdálo, že je velmi nerozvážený a nemá uspořádané myšlenky.

„Jeho sídlo... říká se, že je prokleté, že žádná dívka, která překročila jeho práh, z něj nevyšla živá. Dědeček Roseberyho tam zavraždil svou ženu, děti se zachránily jen tak tak... A před nedávnem samotný Roseberyho otec za záhadných okolností zmizel i s manželkou a už je nikdo nikdy neviděl. A Robert...“

Karina napětím ani nedýchala. Zmocnila se jí čirá hrůza.

„Robert Rosebery je prý d'ábel. Je mu třicet let a už utrápil dvě své

manželky k smrti. Říkají se o něm strašlivé věci. Samotář, vrah, možná démon...“

V tu chvíli se otevřely dveře a Karina vyděšeně pohlédla do tváře Jamese Wilmonta.

Kapitola 3.

„Tak ses přece jen vrátil!“ zasyčel James Wilmont. Vstoupil do místnosti a položil svícen na stolek vedle Karininy postele. Založil si ruce v bok a vyčkávavě si syna měřil. Jako by se rozhodoval, zda mu má uštedřit lekci hned, nebo si nejdřív vyslechne nějakou jeho ubohou výmluvu.

„Kdes byl?!“

Karina tušila, že by měla zasáhnout, uklidnit situaci, která se může nebezpečně vyhrotit, ale nenapadlo ji nic, čím by zkrotila otčimovu bouřlivou

povahu.

„Pryč,“ odpověděl Philip a uhnul očima.

„Ptám se tě naposled!“ zvyšoval hlas James. „Kdes byl?! A varuji tě, už to nebudu víckrát opakovat!“

„U Roseberyho!“ vykřikl vzdorovitě Philip, přesto se vzápětí přikrčil, jako by očekával první ránu.

Karina zalapala po dechu a zakryla si dlaní ústa. Takhle se přiznat... Nyní už se otčím nebude vůbec krotit a potrestá ho podle vlastního uvážení.

„Tak u něj! A copak jsi mu chtěl?! Odradit ho od sňatku s krásnou nevěstou?! Zmařit všechny mé plány na záchranu tohoto sídla?!“

Philip polknul, neodvažoval se však

už cokoliv říct.

„Aha, chápu. To sis vážně myslel, že bych dovolil, aby sis Karinu vzal ty?!“

„Proboha otče!“ zakřičel Philip, pro jistotu ale ustoupil o dva kroky.

„To jsi věděla?“ obrátil se otčím na Karinu, které situace připadala čím dál bezvýchodnější.

„Můj bastard tě miluje,“ zasmál se Wilmont a z očí mu přitom sršely zlomyslné blesky. „A dokonce se odvážil myslet si, že jeho lásce požehnám.“

Karina utkvěla pohledem na Philipovi. Dožadovala se jediného. Říká otčím pravdu, nebo je to jen další jeho prokletá hra? Visela na Philipových rtech, toužila po tom, aby to popřel. On

se však od ní odvrátil. Philip byl do ní skutečně zamilovaný. Proboha – jak jí to mohlo uniknout? Ted', když si vybavila některé situace... Když ji doprovázel k altánku, držel ji za ruku... Už tehdy ji přece mělo napadnout, že to není jen sourozenecká láska, spíš něco víc...

„Vyvedený to nevlastní bratr, že?“ utrousil ještě James Wilmont zlomyslně a pak se na syna nenávistně obořil.

„Padej odtud!“

Philip se však nepohnul z místa. Připadal si potupený, zostuzený před tou, kterou tajně miloval. Nyní se dozvěděla přímo z úst samotného d'ábla, co k ní cítí. Mohlo být pro muže něco horšího?

„Slyšels?!“

„Nekřičte na něj, otče! Prosím.“
Karina konečně zasáhla. Nezdálo se ovšem, že by to otčíma uklidnilo, naopak se ještě víc rozzuřil. Vykročil a napřáhl se, aby synovi ušetřil pořádnou životní lekci. Jenomže Karina se mu připletla do cesty a nestačil už mířenou ránu zadržet.

Karina vykřikla a přitiskla si ruku na tvář. Měla pocit, že jí odumírá celá levá pule. Do očí jí okamžitě vyhrkly slzy, které jen tak tak zadržela.

Philip neudělal nic. Zůstal stát, schovaný za její drobnou postavou. Čekal, co se bude dít dál, zda se otec ještě víc rozzuří, zda Karinu odstrčí a vrhne se na něj se vším vztekem, který jím zmítal. Nic z toho se ovšem nestalo.

James Wilmont totiž rázně vypochoďoval z místnosti. Dál už Philip zbytečně neotálel. Obešel Karinu a rychle zamkl dveře, kdyby si to otec rozmyslel a vrátil se.

„Takže ty mě miluješ?“ hlesla Karina a modlila se, aby to nebyla pravda. Vnímalá ho jako vlastního bratra, nejlepšího přítele.

Philip si vzdychl. Litoval, že mu světlo svíček padá do tváře. Tak si Karina mohla přečíst přiznání, které mělo zůstat ještě dlouho dobu utajeno.

„Ano, miluji tě. Už dlouho.“

Nastalo nepříjemné ticho, které mohlo znamenat jedině. Zkázau jejich přátelství, které zmizí v nenávratnu.

„Proč jsi mi to neřekl sám? Proč

jsem se to musela dozvědět od otčíma?“

„Bál jsem se, že tě ztratím.“

Nevěděla, jak zareagovat. Už nikdy na Philipa nebude moci pohlížet jako na přítele. Miloval ji, to měnilo vše. I když ten pocit nikdy neokusila, věděla, že lásku k Philipovi necítí. Ne takovou, jakou by si představoval.

„Posad' se ke mně, prosím,“ usmál se na ni Philip smutně a sám spočinul na divanu. Karina zavrtěla hlavou. Nemohla být Philipovi tak blízko, ne teď.

„Takže se mu to skutečně povedlo,“ zachvěl se Philip.

„Co se mu povedlo?“

„Všechno zničil, rozdělil nás.“

Mlčela. To, co říkal, byla vlastně

pravda.

„Prosím tě, Karino,“ naléhal. „Nezatracuj mě. Víím, že mě nemiluješ, ale to ještě neznamená, že musíme zničit to, co mezi námi bylo doposud. Přece si důvěřujeme, víš, že bych ti nikdy nebyl schopen ublížit. Tvé city naprosto respektuji.“

„Měl bys jít,“ řekla po chvílce ticha.

Přikývl. Potřásl hlavou a chystal se k odchodu. „Dobrou noc.“

Neodpověděla. Ulevilo se jí, když za ním klapl zámek. Pospíšila si ke dveřím a otočila klíčem. Potřebovala být sama, urovnat si myšlenky a vzpamatovat se z toho hrozného šoku. Nevěděla, čeho se má děsit dřív. Minulosti Roseberyho rodu, nebo snad

Philipovy lásky?

Schoulila se pod peřinu a zavřela víčka. Potřebovala spánek, který by ji odtrhl od skutečnosti.

Jenomže tu noc už neusnula. Trápila se a dovolila slzám, aby ulevily její zraněné duši. Když začalo svítat, teple se oblékla a vydala se do stájí. Osedlala si svou sněhobílou klisnu Céres a vyjela z nádvoří. Zdálo se, že znovu pořádně přituhlo, od úst jí stoupala hustá bílá pára a studený vítr jí při divoké jízdě ostře šlehal do obličeje. Chladil tak alespoň ránu uštědřenou otčímem. Ránu, která naštěstí jen zčervenala.

Jakmile dorazila k lesu, sesedla z koně a opřela se bezmocně zády o strom. Nejraději by utekla, zanechala

celou minulost tady, v místech svého dětství, a už nikdy se k ní nevrátila. Jenomže kam by šla? Co by si sama a bez prostředků počala? Neměla jinou možnost než tu zůstat a podvolit se sňatku s Roseberym. Zatočila se jí z toho hlava. Nenáviděla bezmoc a přesně ta se teď stala její trýznitelkou.

Céres se po ní znepokojivě ohlížela a zaržála.

„Ano, já vím,“ promluvila Karina. Vysedla zpátky do sedla a vedla Céres do nitra lesa. Neustále myslela na Roseberyho a děsila se jeho vzezření. Co když je přece jen ohyzdný nebo znetvořený? Děsila se jejich setkání a dne, kdy ho bude muset následovat na prokleté sídlo, které se stalo osudným

už mnoha ženám.

Karina byla tak ponořená do svých myšlenek, že si nevšimla nepokojného frkání Céres. Kdyby jí byla věnovala trochu pozornosti, všimla by si, že v dálce před ní kdosi právě uskočil z cesty a schoval se za široký dub.

Jaký to pro ni byl šok, když se z boku najednou vyřítil obrovský stín a srazil ji ze sedla. Karina se držela pevně otěží, ale Céres zpanikařila, postavila se na zadní a vytrhla tak otěže Karině z rukou. Neohlížela se na svou paní a splašeně mizela pryč.

Stín, který dosud vnímala vpravo od sebe, už dostal podobu nejohybnějšího a nejzanedbanějšího muže pod sluncem. Cenil na ni černé zkažené zuby, obličej

se mu leskl nánosem špíny a potu. Na sobě měl několik vrstev různě velkého a potrhaného oblečení.

„Co chcete?!“ vykřikla Karina a rychle se postavila na nohy. Muž se už nezdál být tak vysoký, převyšoval ji jen o půlku hlavy. Celou dobu nic neříkal, jen se na ni šklebil a v očích se mu objevila nebezpečná touha po krásné mladé dívce.

„Svlíkni se!“ sykl, až Karina zděšeně ustoupila.

„Tak dělej! Svlíkni se!“

On to myslí vážně, polekala se Karina. Očima těkala kolem stromů, zda nezahledne nějakou zbraň, kterou by se bránila. Stačila by i větev, kterou by ho mohla udeřit do hlavy a omráčit.

Jenomže jeho trpělivost vzala za své. Když ho hned neuposlechla, vykročil k ní. Karina se chtěla vydat na útěk, ale strach jí nedovolil pohnout se z místa.

Najednou k ní natáhnul ruce a prudce ji vysvlékl z kabátu. Zbývalo už jen propracovat se k šatům a pak si náležitě vychutnat její panenské tělo.

Karina se konečně vzpamatovala, prudce couvla a odstrčila od sebe jeho nedočkavé ruce. Jen ho to pobavilo a vyburcovalo k dalšímu útoku, tentokrát ještě agresivnějšímu. Jediným pohybem jí natrhl živůtek a odhalil tak pevné ňadro. Instinktivně zkřížila ruce, to ho však znovu rozdráždilo.

Pohltil ji nevýslovný strach, když náhle zaslechla dusot koně. S nadějí

pohlédla na cestu, ale nestačila ani vykřiknout. Útočník ji srazil k zemi a zalehl ji celou vahou, až skoro nemohla dýchat. V tu chvíli jezdec seskočil z koně a vrhl se na útočníka. Strhl ho z dívky, a najednou v ruce držel dýku, kterou prudce zabodl násilníkovi přímo do srdce.

„Jste v pořádku? Neublížil vám?“

Karina si uvědomila, že už nemá ruce zkřížené na prsou, a rychle se zakryla.

„Jste v pořádku?“ opakoval. Dívka však jeho hlas vůbec nevnímala. Dolehl na ni obrovský šok. Co všechno se mohlo stát, kdyby se tu neobjevil?

Pochopil, že teď z ní žádné kloudné slovo nedostane, obrátil se tedy zpátky

k útočníkovi a zvažoval, jak s ním naloží. Popadl ho za nohy a odtáhl co nejdál od hlavní cesty.

To Karinu konečně probralo z letargie. Sledovala cizince, jak vláčí mrtvé tělo za sebou, a uvědomila si, že by se mu mohla hodit pomoc. Vykročila k němu, ale muž na ni křikl, aby raději zůstala u cesty a držela hlídku, kdyby se někdo objevil.

Uposlechla. Nejspíš to byl rozumný nápad. Rozhlédla se po cestě a spatřila Céres. Nejspíš to byla ona, kdo přilákal pozornost cizince. Když v lese spatřil splašeného koně, uvědomil si, že něco není v pořádku.

Otočila se, aby zjistila, kam cizinec vláčí mrtvolu, ale už ho nespattřila.

Sebrala ze země kabát a oblékla si ho. Pak obrátila pozornost k Céres i druhému koni, černému vraníkovi, který vypadal velice nebezpečně, ale když k němu přistoupila, nebránil se pohlazení. Jako by věděl, že má zraněnou duši, a soucítil s ní. Ani si neuvědomila, kolik času už uplynulo od chvíle, kdy jí jezdec zmizel z dohledu. Hladila koně, vyčítala Céres, že ji tu nechala napospas, a promeškala tak mužův návrat.

„Je vám už líp?“

Trhla sebou a pohlédla na něj. Zatočila se jí hlava, když spatřila jeho tmavé oči, a musela se přidržet koně, protože se jí podlomila kolena. Muž jí okamžitě vykročil na pomoc, ale gestem

ruky jej zarazila.

„Děkuji, jsem v pořádku,“ odvětila a odkašlala si. Muž ji zaujatě pozoroval.

„Zachránil jste mi život.“

„Měla jste štěstí, že jsem byl nablízku. Co vás to napadlo, pustit se sama do lesa? V dnešní době jsou nebezpečné i hlavní cesty, natož ty lesní.“

„Jezdím sem denně.“

„Dnes se vám to málem stalo osudným.“

„Naštěstí jste tu byl vy.“

Karina se mu znovu odvážila pohlédnout do očí a tentokrát vnímala jen krátké zatočení hlavy. Co se to s ní děje? Přece se nemusí bát muže, který ji zachránil. Byl mnohem vyšší než

útočník. Oblečení mu padlo podle poslední módy, pevně přiléhalo k tělu a obkreslovalo tak svalnatou postavu. Ta však Karinu nezaujala tolik jako jeho ostře řezaná snědá tvář s mírným strništěm.

„Kdo jste?“ zeptal se.

„Karina Potterová. A vy?“

„Thomas,“ odpověděl po chvílce ticha a zvědavě si ji prohlížel.

„Ještě jednou vám děkuji, Thomasi. Nebýt vás, nevím, co by teď se mnou bylo.“

„Měla byste se těmto vyjížděčkám vyvarovat, slečno Potterová,“ řekl, když si všiml její zarudlé rány na obličeji. Myslel si, že to způsobil ten mrtvý... Okamžitě do něj uhodil vztek, ale ovládl

se a zamířil ke svému koni.

„Doprovodím vás domů.
Předpokládám, že žijete nedaleko.“

„Ne, domů ne.“

Zarazil se a pohlédl na ni. Karina se od něj musela znovu odvrátit. Jeho oči tak nesnesitelně pálily a vyvolávaly v ní pocit, že se s ní točí celý svět.

„Co bude s ním?“ ukázala do nitra lesa.

„Lesní zvěř se o něj postará. Nemusíte si dělat starosti, určitě nikomu chybět nebude. Naopak jsem celé společnosti dopřál menší laskavost.“

Karina přikývla. Pohlédla na Thomasovy ruce. Musel být neuvěřitelně silný. Pravděpodobně ho odmalička někdo trénoval, protože se

na útočníka vrhl zkušeně a odhodlaně. V ničem nezaváhal. Je to snad bývalý voják?

„Měla byste být doma, slečno Potterová,“ prohlásil odhodlaně a chystal se vyhoupnout do sedla, když mu Karina položila ruku na paži.

„Nechte mě tu, prosím. Nechci se ještě vrátit domů.“

I když svou ruku dávno stáhla, cítil stále její dotek. Zamračil se a zavrtěl hlavou. „Přece nečekáte, že vás tu po tom všem s klidným svědomím zanechám.“

„Jsem vám moc vděčná, ale už to zvládnu,“ trvala si na svém.

Je tvrdohlavá, uvažoval v duchu. A to se mu svým způsobem líbilo. Jiná

žena by využila této hrozné situace, schoulila by se mu do náruče a omdlévala by každou vteřinu. Ona ne. Vzpamatovala se z šoku velice rychle, což mu imponovalo.

„Ubytoval jsem se v nedalekém hostinci. Když už se tak moc nechcete vrátit domů, co kdybych vás pozval na něco teplého k jídlu? Alespoň se ohřejete a přijdete na jiné myšlenky. Tady byste být sama neměla.“

Uvažovala, že jeho nabídku odmítne. Ale proč by to dělala? Nechce se setkat s otčímem ani s Philipem, tady to také není příliš bezpečné. Thomas jí zachránil život, a pokud myslí své pozvání upřímně, bylo by zřejmě nevděčné odmítnout.

„Dobře, přijímám.“

Pomohl jí vysednout na Céres a sám se pak hbitě ocitl v sedle. Cesta byla dostatečně široká pro dva jezdce, takže mohli jet vedle sebe. A Karina si nenechala ujít žádný okamžik, kdy mohla Thomase tajně pozorovat. Byl to skutečně hezký muž. Její pohledy mu však neunikly a musel se nad nimi v duchu pousmát. Byla přesně taková, jak doufal.

Kapitola 4.

Thomas je vedl kolem vesnice. Záměrně se jí vyhnul, aby Karinu nijak nekompromitoval, ale v rozrušení z předchozích událostí to dívka sotva zaregistrovala. Ulevilo se jí, když konečně zastavili necelé dvě míle za vesnicí u hlavní cesty, kde stál i hostinec. Karina si uvědomila, že ačkoliv žije nedaleko, nikdy neměla příležitost podívat se dovnitř.

Sotva Thomas seskočil z koně, vyběhl ven mladý chlapec a hned od něj koně přebíral. Thomas mu dal minci, pak

se sklonil a něco mu pošeptal. Karina tomu nevěnovala velkou pozornost, najednou na ni začala dopadat hrůza předchozích chvil.

Uvnitř bylo málo hostů, pouze dva muži, kteří si Karinu zvědavě prohlíželi. Hostinský přispěchal Thomasovi okamžitě v ústrety, ten ho však odvedl stranou. Karina je celou dobu sledovala a neušlo jí, jak hostinský pozdvihl obočí a pak jen úslužně přikyvoval. Když se k ní Thomas konečně vrátil, nabídl jí rámě a ukázal ke schodišti, které směřovalo k pokojům.

Zarazila se. Přece si po tom všem nemyslí, že s ním půjde sama do hostinského pokoje?

„Všiml jsem si, že máte roztrhané

oblečení,“ pošeptal jí, aby to nikdo z hostů neslyšel. „Když si kabát vysvlečete, okamžitě upoutáte pozornost.“

Karina přikývla, pochopila jeho obavy. Jak si vůbec mohla pomyslet, že by ji snad chtěl zneuctít? To od této chvíle bude každého gentlemana podezírat z nějaké křivosti?

Následovala Thomase tiše nahoru. Když odemkl pokoj, zjistila, že uvnitř je příjemné teplo. Nejspíš ho hostinský považoval za velmi váženého hosta, když krb udržoval i za jeho nepřítomnosti.

„Udělejte si pohodlí,“ řekl a zavřel za sebou. Karina si přisunula židli k ohni, aby se trochu zahřála. Vzápětí si

k ní přisedl i Thomas.

„Ten kabát byste si měla svléknout. Je nasáklý zimou, bez něj vám bude lépe.“

Karina se už chystala poslechnout, když si připomněla, že má potrhané šaty. Zůstala proto strnule sedět a položila si ruce do klína.

„Hned jak nám hostinský přinese trochu jídla, požádám ho, aby se tu zastavila jeho dcera a ty šaty vám trochu spravila.“

„Děkuji vám.“

Thomas se díval do plamenů a přemýšlel o dívce, kterou mu osud seslal do cesty. Doufal, že nevypadal příliš překvapeně, když mu prozradila své jméno, ale naprosto ho šokovalo.

Měl v úmyslu se s ní setkat, ovšem ne za těchto okolností.

„Proč jste nechtěla jít domů? Každá dívka by si po takové události nepřála nic jiného.“

Karina si vzdychla. „Tomu byste nerozuměl.“

„Zkuste to, nejsem hloupý.“

„Tak jsem to nemyslela,“ zarazila se a prudce zčervenala. „Nechtěla jsem vás urazit.“

„Něco vás trápí. Když to v sobě budete dusit, moc si nepomůžete. Já jsem navíc cizinec, ničím neovlivněný, třeba vám poskytnu dobrou radu.“

Karina se už nadechovala, když je vyrušilo klepání na dveře. Hostinský přinesl dva talíře horké polévky, kousek

uzeného masa a půl pecnu chleba. Mladá dívka, které bylo nanejvýš tak patnáct let, postavila na stůl láhev vína. Chystala se vzdálit za otcem, když ji Thomas zadržel a vysvětlil jí, že by ocenil, kdyby jeho přítelkyni pomohla spravit potrhanou látku. Dívka jen vytřeštila oči. Zřejmě si pomyslela, že jí šaty roztrhal Thomas, ale ten se nad tím jen kysele pousmál a na chvíli opustil místnost. Dívka si ještě odběhla pro několik špendlíků a pak se ke Karině zase vrátila.

„To vám udělal on?“ odvážíla se špitnout, když se pokoušela neposlušnou látku sepnout tak, aby neodhalovala Karinina ňadra.

„Proboha ne!“ vykřikla Karina

a dívka se začala ihned omlouvat. Víc ovšem Karina prozradit nechtěla. Kdyby někdo našel v lese tělo toho násilníka, spojila by si to s jejím příchodem do hostince a Thomasovi by tím přidělala jen problémy.

Karina se prohlédla v malém zrcadle a usoudila, že dívka šaty lépe spravit nemohla. Takhle se už mohla před Thomasem objevit. Když spolu opět osaměli, přesunuli židle ke stolu a pustili se do jídla. Karina přemítala, kdo Thomas vlastně je. Zdálo se, že si ho hostinský předchází a zřejmě za to dostává slušnou odměnu.

„Myslím, že vám za záchranu nikdy nebudu moci dostatečně poděkovat,“ promluvila Karina, když dojedli.

„Tím se vůbec netrapte.“

„Nikdy by mě nenapadlo, že by se něco takového mohlo stát. Tady...“

„Teď už aspoň budete opatrnější.“

„To je doba skutečně tak zlá, že už se nemůžeme cítit bezpečně ani doma?“
vzdychla si.

„Člověk nemůže být nikdy dost opatrný.“

„Kdo vlastně jste?“

„Thomas, přece jsem se vám představil.“

„A jak dál? Moc toho o vás zatím nevím.“

„To jsme na tom stejně. Zním sice vaše příjmení, ale to je tak vše.“

„Máte pravdu,“ přikývla. „Možná je ode mě nezdvorné se vás takhle

vyptávat.“

„Ne, jste jen zdravě zvědavá. Řeknete mi už, proč jste šla raději se mnou do hostince, než abyste se vrátila domů?“

Karina mu po krátkém zaváhání nakonec prozradila vše o jejich rodinné situaci a připravovaném sňatku. Některé delikátní detaily však raději vynechala.

„Nemáte tedy jinou možnost než se provdat,“ usoudil Thomas. „To není záviděníhodná situace.“

„Kéž bych jen toho člověka aspoň znala. Vůbec nevím, jak vypadá, jen...“

„Jen co?“

„Slyšela jsem o jeho panství samé hrozné věci.“

„Jako například?“

„Ten hrad je prý prokletý. Jeho dědeček tam zavraždil svou manželku, samotní rodiče Roberta z Rosebery zmizeli za záhadných okolností a on sám...“

Thomas bedlivě naslouchal a troufal si hádat, jaké další pověsti na něj Karina vychrlí.

„Prý utrápil už dvě své manželky.“

„Skutečně? Nemohly třeba zemřít při porodu či při nějaké nešťastné nehodě?“ nadhodil a napil se vína.

„O tom se Philip nezmiňoval.“

„Ten váš nevlastní bratr?“

„Ano, on.“

Thomas si Karinu zaujatě prohlížel. Zdálo se, že ji ty pověsti vskutku vystrašily a ze svého snoubence má

náležitý strach.

„A co si myslíte vy?“

„Jak si mám něco myslet, když prakticky nic nevím? Jsou to jen útržky... Ale... Co byste na mém místě dělal vy?“

Thomase ta otázka zaskočila, reagoval na ni však vzápětí.

„Provdal bych se za Roseberyho.“

Karina vytřeštila oči. „To snad nemyslíte vážně!“

„A proč by ne? Co o něm vlastně víte? Můžete věřit nějakým smyšleným historkám? A doma se už přece necítíte šťastná. Prakticky nemáte jinou možnost než se za Roseberyho provdat.“

„Nebo odmítnout!“ oponovala mu. „Můžu ještě odmítnout a dokonat to, co

začal můj otčím. Promarnit rodinný majetek.“

„Pochybuji, že by to nechal Rosebery jen tak být.“

Karina se zamračila. „Zdá se mi to, nebo ho znáte?“

Thomas pozdvihl obočí. Teď nadešla jeho šance, jak dát do pořádku některé záležitosti a pokusit se mezitím přijít na kloub, z jakého důvodu ji nevlastní bratr tak vyděsil.

„Trochu ho znám.“

Karině okamžitě ožily oči. Rozproudil se v nich život, což dávaly najevo zvláštním světlem, díky kterému se zdála Karina ještě krásnější. Nemohl se teď na ni přestat dívat. Ano, byl tou dívkou naprosto okouzlen. Kéž by se k ní

mohl přisunout blíž, dotknout se jejích vlnitých kaštanových vlasů a políbit ji na plné rty. Musel se hodně ovládat, aby to neudělal. Zničil by tak důvěru, kterou mu projevila. A navíc po události v lese...

„Je skutečně tak děsivý, jak ho Philip popisuje?“

„Není vůbec děsivý, pokud mohu soudit. Jak bych vám ho jen vypodobnil? Slyšel jsem už několik lidí říkat, že jsme si celkem podobní, pokud vás to uklidní.“

„Jestli mě to uklidní? To je ta nejlepší zpráva, jakou jsem zatím slyšela.“

„Mám tím být polichocen?“

Karina zčervenala, ale jeho otázku

přešla. Přece jen se toužila dozvědět mnohem víc o muži, jehož ženou se má stát.

„A co víte o jeho panství?“

„Robertův dědeček skutečně zešílel, zavraždil svou ženu. A jeho rodiče bohužel zemřeli.“ V tu chvíli se odmlčel.

Karina s napětím očekávala, zda bude pokračovat, jenomže se zdálo, že Thomas řekl vše, co říct chtěl.

„A jeho ženy?“

„První žena zemřela při porodu, druhá uprchla s jejich sluhou.“

„Takže je to pravda. Hrad musí být prokletý, když se tam děje tolik zla.“

„Tolik zla? Ne, jen shoda okolností,“ zavrtěl hlavou Thomas.

„Jak moc se s Roseberym znáte?“
Karina přimhouřila oči. „Nejste tu snad proto, abyste zjistil, jak vypadá jeho nastávající?“

„Neviděl jsem ho už pár let, buďte bez obav. Jen tudy projíždím. A necítím se moc dobře, když mě obviňujete z nějakého pletichaření.“

Karina se znovu zčervenala. Nechtěla se Thomase nijak dotknout, ale zřejmě to udělala. Rychle se mu za to omlouvala. Celé jí to však připadalo jako podivná souhra náhod.

Usmál se na ni. „Přestaňte se už kát.“
„Nerada bych, abyste si myslel, že jsem nevděčná. Jsem jen ze všeho vystrašená a ten muž v lese... Zabil jste ho jen kvůli mně...“

„Tím se netrapte.“

„Starám se o sebe, když vy sám se musíte cítit mizerně. Je mi to tak líto. Kdybych si mohla vybrat, věřte mi, že bych si vyjížd'ku hned rozmyslela.“

„Já bych jinak nevolil. A nechvějte se už,“ natáhl k ní ruku a jemně po ní přejel.

Karina neucukla. Dotek jí byl velice příjemný. Vyslal jí do celého těla příjemný žár, který se v něm pomalu rozléval a uklidňoval ji.

„Mohu se vás přece jen ještě na něco zeptat?“ hlesla po chvílce.

Uvědomil si, že už ji utěšuje příliš dlouho. Odkášlal si a narovnal se, ruce si přitom položil do klína.

„Samozřejmě.“

„Co je pro Roseberyho tak důležitého na sňatku se mnou? Nenabízím mu nic. Otčím tvrdí, že je Rosebery bohatý, ale jeho rod nemá tak dlouhý rodokmen jako můj a sňatkem tak upevní své postavení u dvora.“

„V postavení u dvora si rozhodně polepší.“

„A to by ani nechtěl vědět, jak vypadám? Co kdybych byla znetvořená? Na tom mužům vůbec nezáleží?“

Thomas chvíli uvažoval, co v tuto chvíli může Karině prozradit. Nakonec se rozhodl upustit od své opatrnosti.

„Situace vašeho otčíma je všeobecně známá. Vaše jméno mi není cizí, slečno Potterová.“

Karina přikývla. Jistě, otčím dlužil

už tolika lidem, že se to zkrátka muselo rozkřiknout rychlostí blesku. Pokud se drby donesly i k Thomasovi... Ale kdo vlastně Thomas vůbec je? Zaobírá se sebou a Roseberym a totožnost jejího zachránce jí přitom stále uniká.

„Pokud Rosebery na nabídku vašeho otčíma přikývl, bylo to jistě z důvodů, které jste sama zmínila, ale možná i proto, že nechtěl nechat nevinnou dívku v rukou muže, jakým váš otčím je.“

To by znamenalo, že Rosebery nemůže být tak špatný člověk, jak tvrdil Philip. Ach Bože, kde je vlastně skutečná pravda?

„Myslíte, že je Rosebery takto ušlechtilý?“

Thomas se rozesmál. Karina si

nedovedla představit, co ho na otázce mohlo pobavit.

„Je to určitě dobrý člověk, pokud jste narážela na tohle, slečno Potterová.“

Zdálo se, že ji to opravdu uklidnilo. Najednou jí Rosebery nepřipadal až tak děsivý. Díky Thomasovi její myšlenky našly na chvíli klid a mohla se obrátit k němu samotnému.

„Vyprávějte mi také něco o sobě. Řekněte mi třeba své příjmení.“

„A k čemu by to bylo dobré, slečno Potterová?“ zeptal se Thomas a zavrtěl hlavou. „Věřte mi, mé příjmení by vám nic neřeklo. Jsem jen jeden z postradatelných šlechticů, který si nedaleko odtud vyřizuje soukromé záležitosti.“

„Snad vám můj otčím také nedluží nějaké peníze?“

„Ne,“ zasmál se Thomas. „To skutečně nedluží.“

„Zachránil jste mi život, řekla jsem vám o sobě tolik... A o vás nevím nic.“

„Víte, že jsem dobrý člověk,“ usmál se opět Thomas a znovu ji pohladil po ruce. Nemohl se ovládnout, i když věděl, jak moc se to nehodí. Nezdálo se však, že by Karinů dnešní útok v lese nějak nepříznivě ovlivnil v názorech na muže. Připadalo mu, jako by jeho dotek i vítala.

„Zabil jste kvůli mně. Kdo jiný by tohle udělal?“

„Každý, kdo by vás spatřil v nesnázích.“

„Já si to nemyslím, Thomasi,“ oslovila ho poprvé jménem a upřeně se mu zadívala do očí. Přečetl si v nich víc, než by sama kdy připustila. A tentokrát se od ní začal odvracet on, neboť cítil, kam by jejich setkání mohlo směřovat. Nechtěl, aby to zmařilo jeho plány. Už jejich náhodné setkání mu udělalo čáru přes rozpočet.

„Možná je čas doprovodit vás domů, slečno Potterová,“ usoudil náhle.

„Dotkla jsem se vás?“ polekala se.

„Ne, vůbec ne,“ ujišťoval ji.

„Tak proč už se musíme rozloučit?“

„Nechci být nezdvořilý, nevnímejte to špatně. Ale mám ještě nějaké povinnosti a vy sama byste měla být už doma. Určitě si o vás dělají starosti.“

Karina zvedla. Nechtěla se smířit s tím, že se musí s Thomasem rozloučit. Bylo jí s ním příjemně.

„Uvidím vás ještě někdy?“ odvážila se špitnout.

„Nejspíš už ne,“ odpověděl a snažil se při tom nevnímat její smutek. Pokud by si ho připustil, mohl by udělat nějakou hloupost.

„Takže je to tedy sbohem?“

„Bohužel ano.“

Karina se zvedla. Cítila, jak se jí slzy hrnou do očí a okamžitě je potlačila. To přece nedává smysl, říkala si v duchu. Vždyť toho muže ani neznáš! Zachránil ti sice život, ale tady se vaše cesty opět rozdělí!

„Doprovodíte mě domů?“

„Samozřejmě, přece vás nenechám jet samotnou,“ ubezpečil ji.

Celou cestu byla Karina zaražená a zdálo se, že i Thomasovi je líto, že ji musí opustit. Kousek za lesem ji políbil ruku a rozloučil se. Sice jí to neřekl, ale rozhodl se mrtvolu útočníka pečlivěji odklidit.

Karina se za ním dívala, dokud nezmizel mezi stromy. Pak se vydala domů.

Kapitola 5.

Sotva ustájila koně, vydala se Karina potichu do svého pokoje. Modlila se, aby ji cestou někdo nepřistihl a nezjistil, že její oblečení je poničené. Otčím by ji začal okamžitě vyslýchat, stejně tak i Philip. Ne, celou dnešní událost si raději nechá pro sebe.

Jakmile za sebou zavřela, okamžitě se převlékla a roztrhané šaty ukryla až do nejzadnějšího prostoru skříně. Při pohledu do zrcadla zjistila, že se něco na ní změnilo. Ano, bylo to ve výrazu jejích hnědých očí. Připadaly jí jiné.

Nedokázala si vysvětlit, v čem přesně rozdíl viděla, ale cítila ho. Možná... jako by... ano, jako kdyby zestárla, jako kdyby jí dnešní den umožnil dospět.

Pohlédla na hodiny u krbu. Bylo už skoro poledne. Překvapilo ji, že ji dosud nikdo nehledal. Zřejmě mají oba muži výčitky svědomí – otčím z toho, že ji uhodil, Philip z přiznání své lásky. Nemrzelo ji to, potřebovala trochu klidu.

Přiložila pár polen do krbu a sledovala, jak je pomalu začíná stravovat oheň. Udělala si pohodlí na lenošce a zírala do plamene, jako by v něm mohla najít odpovědi na všechny otázky. Proč ji neděsí, že málem byla znásilněna? Proč ji neděsí, že ten muž zemřel? Proč ji děsí jen to, že už

Thomase nikdy neuvidí?

Uvnitř její duše panoval zmatek. Thomas ji zachránil... Jeho doteky byly tak něžné... Přivřela oči a vzpomínala, jaké to bylo, když ji hladil palcem po hřbetu ruky, jaké příjemné pocity se jí rozlévaly do celého těla. A pak jeho oči, na ty také nemohla zapomenout. Kdykoliv zavřela ty své, spatřila Thomase a znovu se s ním točila celá místnost. Kéž by si to mohla nějak vysvětlit. Byla však natolik nezkušená, že netušila, co se s ním děje.

Snad mrtvého muže v lese nikdo neobjeví. A když, možná už bude hodně daleko od domova, aby se jí nikdo na nic nevyptával. Všichni, i lidé ve vsi, si budou myslet, že by o tom mohla něco

málo vědět, protože ji vídali každý den prohánět se na koni lesní stezkou. Budou předpokládat, že mohla někoho zahlédnout...

Ale ne, uklidňovala se vzápětí. Nic takového se nestane. Nepřijdou žádné otázky, protože v tu dobu už bude dávno na Rosebery.

Manželka Roberta z Rosebery. Utěšovala se Thomasovými slovy. Znal ho, není to určitě žádný netvor, který by jí ubližoval. Alespoň na to s nadějí spoléhala.

Edward se objevil krátce po jedné hodině. Omlouval se za zpoždění a ptal se, zda poobědvá s otčímem a Philipem, nebo jí má jídlo přinést sem.

„Oba jsou v jídelně?“ podivila se

Karina. „Společně?“

„Ano, slečno,“ přikyvoval Edward.

Karina se zamračila. Předpokládala, že zavládne tichá domácnost, nikdo s nikým nepromluví a vysvobozením jim může být pouze příjezd Roseberyho.

„Přijdu za okamžik,“ rozhodla se. Jakmile se za Edwardem zavřely dveře, upravila si trochu účes a pak se vydala do jídelny.

Otčím seděl v čele stolu a na Philipa vůbec nepohlédl. Jako by tam snad ani nebyl. Přesto synovi po Edwardovi vzkázal, aby se dostavil.

„Omlouvám se, že jdu pozdě,“ řekla Karina a usadila se po boku otčíma, naproti Philipovi. Ten jen na nepatrnou chvíli zvedl hlavu, pak ji opět sklonil

a díval se do talíře polévky.

„Zase jsi byla na vyjížd'ce?“ promluvil otčím a upřel na Karinu pohled.

„Ano,“ přiznala po krátkém zaváhání.

„To je dobře, jen si je užívej. Dokud máš ještě tu možnost.“

Karina spolkla hořká slova a nabrala si lžící polévku. Po několika soustech však shledala, že nemá vůbec hlad. Jídlo v hostinci ji plně zasytilo.

„Philip by se ti jistě rád omluvil za včerejší noc. Zbytečně tě vystrašil snůškou nesmyslů o Roseberym. Je to tak, synu?“

Philip pohlédl na otce, pak na Karinu a znovu sklonil hlavu. Pouze

přítakal a něco si zamumlal.

„Nahlas!“ rozkázal James Wilmont.

„Moc se omlouvám, Karino.

Všechno jsem si vymyslel.“

Karina přikývla, nevěděla, jak jinak na to reagovat. Napila se ze sklenky vína a setkala se s pohledem otčima. Trochu znepokojeně si prohlížel její zarudlou tvář.

„Obdržel jsem dnes od lorda Roseberyho odpověď. Píše se v ní, že dorazí počátkem příštího týdne. Ta rána do té doby určitě zmizí, nemusíš se znepokojoovat,“ ujišťoval ji.

„Jaký tedy lord Rosebery je, když už ne takový, jak mi ho popsal Philip?“ odvážíla se zeptat Karina přímo.

„Je to příjemný společník. Vzdělaný,

chytrý, důvtipný a... čestný, v neposlední řadě samozřejmě. Je to muž, který se ti nemůže nelíbit. A má budoucnost," dodal ještě s pohledem upřeným na syna.

Karině neušla otčímova jedovatá poznámka. Přešla ji však, po včerejším výstupu nemělo význam otčíma nijak dráždit, i když nyní by si mohla leccos dovolit. Neopováží se jí zkřivit jediný vlásek, aby pak Roseberymu nemusel nic vysvětlovat. Jenomže... nač by teď byla nějaká slova odporu, když stejně ví, že se za Roseberyho provdá?

„Chci, abys na něj udělala dobrý dojem,“ pokračoval otčím.

„Vynasnažím se,“ řekla. Když se vrátila zpátky do pokoje, dřevo v krbu

příjemně praskalo. Připomnělo jí to chvíle, kdy trávila dlouhé zimní večery s otcem i matkou. Tehdy byla šťastná. Vůbec ji nenapadlo, že o několik let později otce nahradí James Wilmont a udělá jí ze života peklo. Vzdechla si. Nemělo smysl se litovat.

Náhle se cítila tak unavená, že si lehla do postele a zachumlala se pod přikrývku. Spánek by jí určitě prospěl. Jenomže když zavřela oči, objevila se před ní postava Thomase. Rozbušilo se jí srdce a pokusila se jeho tvář alespoň na krátkou dobu vymazat z paměti, jen aby se jí podařilo usnout. Nešlo to. Jako by se Thomasova tvář stala její součástí. Převracela se tak na posteli nejméně hodinu a nedopřála si jedinou minutu

oddechu, kdy by na Thomase nepomyslela. Zachránil jí život, čest. Nikdy na něj nezapomene, i kdyby se už nikdy neviděli.

Z myšlenek ji vyrušilo zavržení dveří. Prudce se posadila a sledovala Philipa, jak za sebou obezřetně zavírá. To proto, aby ho náhodou nepřistihl otčím, napadlo ji a zakašláním mu dala na vědomí, že o něm ví.

Zamkl a naléhavě se k ní obrátil.

„Musíš mě vyslechnout, Karino!“

V jeho očích spatřila čiré zoufalství. Jak by mu mohla nevyhovět?

„Nesmíš se za Roseberyho provdat! Prostě nesmíš!“

Narovnala se a překvapeně si ho prohlížela.

„Miluji tě, to já jsem tě chtěl požádat o ruku! Proboha tě prosím, neposlouchej otčíma, utečme spolu!“ naléhal a pomalu se k ní přibližoval.

Karina se instinktivně odtáhla. Philip vypadal, jako by zešílel. I když ho znala několik let, nemohla se ubránit pocitu strachu.

„Philippe,“ pokoušela se ho utiшит něžným tónem. „Měl bys raději odejít.“

„Proč mě o to žádáš?!“ vykřikl rozrušeně. „Já tě miluji! Já jsem ten, kdo se ti snaží pomoci! Přece mě od sebe nemůžeš odehnat!“

„Philippe, prosím, naháníš mi hrůzu.“

„Proč mě odmítáš? To snad miluješ muže, kterého jsi nikdy neviděla?!“

Byl znovu o krok blíž a Karina cítila,

jak v ní narůstá panika. Kdyby začala křičet, jen by proti Philipovi znovu poštvála otčíma. Jenomže dával jí snad na vybranou? Vážně si neuvědomoval, jak ji děsí?

„Proboha, vzpamatuj se, Philipe!“ vykřikla nakonec, což mladíka trochu zarazilo v horlivém vyznání lásky. Vystrašeně se ohlédl ke dveřím a zaposlouchal se, zda se k nim už chodbou někdo neblíží.

„Nechtěla jsem se za Roseberyho provdat, ale pochop, že nemám jinou možnost!“

„Můžeš být se mnou! To je ti snad málo? Vždyť nám spolu vždy bylo tak dobře!“

„Jenomže to nestačí!“

„A co chceš ještě víc?“

„Zachránit čest mé rodiny a celé toto sídlo! To mi dát nemůžeš, když nás tvůj otec o všechno připravil!“

Stál jako opařený. Chvíli se zdálo, že mu vzala dech, jenomže pak opět začal naléhat.

„Ty nevíš, do jakého neštěstí se řítíš. O Roseberym jsem neměl šanci říct ti všechno.“

Věděl, jak ji zaujmout, jak ji přimět, aby po něm žádala další informace.

„Mluv,“ vyzvala ho po krátké úvaze.

„Po smrti druhé ženy si začal zvat na hrad nevinné dívky, povětšinou panny. Skoro žádná se odtamtud nevrátila živá. A těch pár, co přežilo, vyprávělo hrůzné zvěsti o tom, jak je unesl na hrad, jak je

mučil a znásilňoval. A když měly to štěstí, že přežily, vzal si jejich duše. Je to ďábel, Karino. Ďábel!“

„Tomu nevěřím,“ odmítala přijmout jeho tvrzení. Thomas – muž, který ji zachránil před znásilněním, ten muž, který jí přirostl k srdci, by jí přece v něčem takovém nelhal. Leda že by ji nechtěl pravdou ranit, děsit ji ještě před tím, než pravá hrůza přijde.

„Jak chceš vysvětlit, že zpustla celá vesnice pod hradem? Není to podivné? Všichni uprchli, aby nemuseli sloužit ďáblovi.“

„A co nějaké důkazy? Tohle všechno se hezky vypráví a poslouchá, ale existují nějaká svědectví?“

„Poptej se v hostincích kolem hradu.

Poptej se kohokoliv, kdo měl co do činění s Roseberym.“

„Nevěřím ti,“ prohlásila. „Co když mi to říkáš jen proto, abych Roseberyho odmítla a utekla s tebou?“

Philip se zašklebil. „Věříš víc otčímovi než mně?“

Nebyla schopná na to odpovědět. Philipovi přece vždycky věřila. Panebože, copak se na ni opravu řítí nějaké neštěstí? Skončí snad jako ty mrtvé dívky, nebo šílená? Cítila, jak jí ve spáncích zběsile buší tep.

„Uteč se mnou, dokud je ještě čas.“ Pak se potichu vzdálil z pokoje a zanechal ji samotnou na pospas zběsilým myšlenkám. Je lord z Rosebery skutečně ďábel? Má na svědomí všechny

ty strašné věci, které Philip popisoval? A pokud ano, má vůbec šanci přežít?

Vstala a zamkla, kdyby snad Philipa napadlo se k ní ještě vrátit. I on se zdál nepřítel. Mohla mít hrůzu buď z něj, nebo z Roseberyho.

Celé odpoledne tak strávila v posteli. Přemýšlela nad svými možnostmi, ale ani jedna se jí nelíbila. Kéž by jen věděla, jak se věci skutečně mají. Kéž by jen mohla nahlédnout do sídla Roseberyho před tím, než se tu sám objeví. Kéž by jen věděla, kdo jí o Roseberym říká skutečnou pravdu.

„Slečno Karino?“ ozval se náhle hlas starého sluhy za dveřmi. Karina nechtěla s nikým mluvit, ale copak se mohla bezdůvodně rozčilovat

na Edwarda? Pustila ho dovnitř a zůstala zkoprněle stát, když spatřila, co drží v rukách. Byly to matčiny svatební šaty. Kolikrát si je jako malá prohlížela, kolikrát si představovala, jak v nich bude kráčet k oltáři po boku muže, kterého bude milovat. Ten den se nezadržitelně blížil, ale v žádném případě nedopadal podle jejích představ.

„Váš otec si přeje, abyste si je vyzkoušela,“ hlesl Edward a tvářil se při tom tak zkroušeně, jako by to byl snad jeho vlastní nápad nutit Karinu do sňatku.

„Polož je prosím na postel,“ řekla a sledovala ho, jak se šatů opatrně dotýká a skoro něžně je rozprostírá

na povlečení.

„Je mi to tak líto,“ obrátil se k ní Edward, a ještě víc ho zbolelo, když v Karininých očích zahlédl slzy.

„To je v pořádku, Edwarde.“ Rychle si hřbetem ruky otřela slzy a pokusila se usmát. Nechtěla mu přidělovat starosti.

Sluha jen stál a netušil, co udělat, aby dívku trochu rozveselil. Kdyby... zrádné kdyby... Bude se muset smířit s tím, že zanedlouho hrad osiří. Zůstanou tu jen muži. A on sám? Bůhví, kolik času mu vlastně ještě zbývá. Poslední dobou se mu zdálo, že už značně přesluhuje. Až Karina odejde, pak už nebude mít důvod tu setrvávat ani žít.

„Nemusíš si o mě dělat starosti,“ uklidňovala ho Karina.

„Dělám si je, slečno. A nejhorší na tom všem je, že jsem jen ubohý stařec, který nezmůže nic jiného než vám sloužit.“

Karina zaváhala, pak přece jen vykročila a Edwarda objala.

„Jsem ti moc vděčná.“

„Kéž bych pro vás mohl něco udělat.“

„Udělal jsi toho dost,“ ubezpečila ho Karina.

Když Edward odešel, posadila se na postel a něžně přejížděla rukou po svatebních šatech. Ne, nemůže si je obléct, dnes ještě ne. Schoulila se do klubíčka a zavřela oči. Nechtěla myslet na nic, vůbec na nic.

Ani netušila, kdy se jí podařilo

usnout. Ale když se probírala, panovala v místnosti naprostá tma. Vzdechla si. Přiměla se vstát a přejít k oknu. Měsíc zářil vysoko nad prochladlou krajinou a osvětloval zákoutí celého nádvoří. Karina se opřela o výklenek a otřásla se zimou. Zatímco spala, krb dočista vyhasnul. Oheň by si dokázala rozdělat sama, ale došlo dřevo, takže jí nezbývalo nic jiného než dojít pro Edwarda, aby doplnil zásoby.

Byla už na konci chodby, když zaslechla šramocení. Zastavila se. Možná přece jen někoho probudila. S obavou, aby nenarazila na otčíma, se chtěla vydat se zpátky, jenomže něco ji nabádalo, aby v cestě pokračovala, aby se přitiskla ke zdi a opatrně se sunula

ke schodišti.

Zahlédla odraz světla v hale? Přiměla se sebrat odvahu a vykouknout zpoza rohu. Někdo stál u schodiště, se svíčí v ruce, ale zdálo se, jako by váhal, zda má jít nahoru, nebo se vydat jiným směrem. Je to otec, nebo Philip? Co když se sem vloupal nějaký vetřelec? Při té myšlence se jí sevřelo hrdlo úzkostí, cítila, jak jí zběsile buší srdce, až docela přehlušovalo hluk osoby pod schodištěm.

Rozhodla se vystoupit z úkrytu. Přece je ve vlastním domě, nemá se proč schovávat. A pokud by se jí vetřelec rozhodl pronásledovat, schodiště ho zdrží a ona zatím křikem zburcuje celý zámek.

Když se objevila na vrcholu schodiště, postava v černém právě nakročila k prvnímu schodu. Zarazila se, když spatřila dívku.

„Kdo jste?!“ vykřikla Karina.

Postava se ani nepohnula. Jen ji upřeně pozorovala. Bylo to horší, než kdyby promluvila nebo k ní rovnou vykročila.

„Tak kdo jste?! A co tady děláte?!“ Karina vnímala, že jí hlas vypovídá službu.

Postava začala couvat. Jako by si rozmyslela své původní záměry. Neprchala však. Plížila se pozadu ven a naháněla Karině nepředstavitelnou hrůzu. Vypadala jako nějaká stvůra vytažená z hlubin pekla.

„Kdo jste?!“ vykřikla znovu Karina a tentokrát do síly hlasu vynaložila veškerou svoji energii. Když postava zmizela venku, musela se opřít o zábradlí a popadnout dech. Bylo to ještě horší, než když ji napadl ten odporný muž v lese. Věděla, že kdyby na ni postava zaútočila, ovládl by ji nepředstavitelný strach.

Ještě chvíli upřeně hleděla na vchodové dveře a pak spěšně zamířila do ložnice.

Právě jste u konce ukázky. Plnou verzi si můžete zakoupit do 15. dubna 2018 v předprodeji na [Google Play](#) za

**zvýhodněnou cenu, nebo od 16. dubna
u
prodejců Alza.cz, eBux.cz, eReading.cz :**

Vyjde v listopadu 2018

Pod maskou nevinnosti

Na krásnou Melanii Torrensovou se řítí jedno neštěstí za druhým. Její snoubenec Victor umírá den před svatbou a nebýt vzdáleného příbuzného Paula Ashleyho, ztratila by zájem o veškerý život v milovaném Břečťanovém domě. Když ji Paul po čase požádá o ruku, Melanie nadšeně přijímá. Paul odjíždí sdělit tu skvělou zprávu rodičům, osud se však ozve

podruhé a připraví ji o otce.

Melanie je nešťastná, nemá milovaného Paula po boku, a navíc je unesena maskovaným jezdcem, ve kterém poznává údajně zesnulého Victora. Dívka se tak ocitá v rukou nebezpečného muže, který se nezalekne ničeho, aby dosáhl svého cíle.

Více informací o připravovaných e-knihách najdete na www.stainforth.cz

Obsah

Kapitola 1.	5
Kapitola 2.	29
Kapitola 3.	51
Kapitola 4.	73
Kapitola 5.	96
Vyjde v listopadu 2018	120